

ἔγνωε στὸν ὅμοιο μόν... Ἡ ψυχή σου νικημένη, ἔκλαιψε καὶ
ἔσπάραξε, τὸ βαθὺ σπαραγμὸ τῶν ἀνέλπιδων πόθων...

Φτωχή μου! Οἱ λυγμοί σου ἐσκότωσαν τὴν
οιωπή. Καὶ μὲν τὸ θάνατο τῆς, πέρασε καὶ ἐχάθη — δομοια—
μιὰ χίμαιρα: Ἡ χίμαιρα τῆς σιωπῆς μας — Σιωπηλή, ποὺ
πέθυνες χθὲς δράδυ, τὸ γοργὸ θάνατο τῶν ἐφημέρων καὶ
τῶν ὠραίων.

ΑΘΗΝΑ.

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΕΜΠΡΟΣ, Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΕΛΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Π. ΛΕΒΕΝΤΗ

I

ΠΡΩΤΙ.—

Ἄνοιξτε τὰ πανιά γιὰ τὸ ταξεῖδι,
ἡ θάλασσα γελᾶ ἐμπρὸς ταξειδιῶτες ὠραῖοι,
καίθε στιγμὴ ποῦ χάνομε ἀς πάει
πνιγμένη ἀπ' τὸ θυμό μας,
ἀφοῦ τὴν ἀποκοίμισαν ἥχοι ἀρχαῖοι.

Εἴμαστε νέοι·
γιὰ μᾶς ἡ θάλασσα Σειρῆνες ἔχει, ποῦ μᾶς κιντερᾶνε·
καὶ κάμπους ἔχει στὸ βυθό της μὲ λουκούδια,
ποῦ σὰν τὰ ἥλεκτρα φεγγοβολᾶνε...
Ἐμπρός, στὸν πόλους τῶν ὠραίων λογισμῶν μας,
οἵ δισταγμοὶ στὴ θάλασσα ἀς πνιγοῦνε,
ἀφοῦ οἱ τόλμες στὰ κατάρτια μᾶς γελοῦνε.

Εἴμαστε ἀγάλματα,
ποῦ ὁ Ἡλιος ἐρωτεύθη τὰ μαλλιά μας...
γι' αὐτὸ καὶ μᾶς μεθάει
μὲ φῶς, ποῦ γίνεται ρυθμὸς ἐντός μας
ἄναρχος, ποῦ τὸ καράβι κινθερνάει ...

Ἄνοιξτε τὰ πανιά μὲ κόκκινα πανιά
τὸν Ἡλιο ἀς κυνηγήσουμε πρὸν δύσει,
πρὸν δύσει μέσα μας,
καὶ τότε, γλυκαμένα, τὰ μάτια μας ἀκόμα
ζητοῦν νὰ φθάσουντε τοὺς πόλους

ποῦ θάνε μακρυά, καὶ τότε, μάταια ζητᾶμε
νὰ μακρύνουμε τὴ μέρα, τὴ φιλάργυρη σὲ ὥρες,
ποῦ βραδυάζει, ἀδιάφορη, γιὰ δλους...

Μὴ σᾶς πλανᾶ μὲ ρόδα ἡ ἀργοπορεία,
στῶν ὑποσχέσεων, ἐμπρὸς τὴν πολιτεία,
μὲ τὰ ἔκτακτα ὅργια, τὶς γυναικες τὶς ὕριμες,
τῶν πραγμάτων τὴν ἀφάνταστη μαγεία.

Ἄνοιξε στ' ἄγνωστο ταξεῖδι, ἀνοίξε, εἴμαστε νέοι,
ὅ ηλιος μὲ χαλκῆ φωνὴ τὸ λέει,
τὸ σύνθημα τὸ δίνει ἡ σάλπιγγά του,
μὲ ἥχους ἀπὸ φῶς,
τὸ θάρρος λάμπει, καρφωτό, ρουμπίνι στὴ ματιά του.

Κάθε βῆμα πρὸς τὸ ἄγνωστο,
μ' ἔνα δρᾶμα ξοφλιέται συντρόφοι ἀντρειεμένοι,
πάρτε γ' αὐτὸ μαζύ σας ὅνειρα κι' ὅνειρα
γιὰ νὰ τὰ ρίχνετε μὲς στὸ βυθό,
γι' ἀντάλλαγμα κάθε στιγμῆς ποῦ ζοῦμε, πεθαμένοι.

Πᾶρτε μαζύ σας ὅνειρα πολλὰ κι' ὠραῖα ...
Μήν τὰ λυπᾶσθε τὰ ρόδινα τὰ ὅνειρα
στὴ θάλασσα ρίχνετε ὅλο καὶ νέα,
γιὰ τὶς στιγμὲς τὶς νέες, ποῦ θέτε ν' ἀπολιώσετε,
θάνατο νέον, ἄγνωστα βήματα, φανταστικὴ μιὰ προκυμαία.

II

ΜΕΣΗΜΕΡΙ.—

Στὴν πρύμη μαζύ μου ἔλατε·
ρίξετε τὰ μάτια σας στῶν κυανῶν τὴν ἀπεραντοσύνη,
τὰ μάτια σας, τὰ μάτια σας τὰ πλᾶνα,
ὅποῦ ζητᾶν ἀνήσυχα τὸ ἄγνωστο,
ποῦ στὰ νέφη πυργώνει,
τὰ μάτια σας, ποῦ ψάκνουνε τὰ ὑψη σὰν ἀεροπλάνω.

Ρίξετε τα, ψᾶξετε τὸ πλάτος,
νὰ δεῖτε τὴν ὑπουρηνὴν ἀλήθεια μεταμόρφωμένη,
σὲ φῶς, σὲ κῦμα, σὲ ἀέρα, σὲ ἥχους ...
ὦ, θέλω, μὲ τὴ λάμψη τῆς ἀποτυχίδες
νὰ φανεῖτε ὠραϊσμένοι,
ὅπως οἱ ἥρωες ποῦ πίστεψαν τοὺς θρύλους
καὶ τρέξανε πίσω τους, νέοι ἀκόμα τότε,
γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπ' τοὺς χρόνους νικημένοι.

Ω προτιμῶ ν' ἀκούω τῶν πανιῶν τὸ χτύπο,
ποὺ μοιάζει τόσο μὲ τὸν χτύπο τῆς καρδιᾶς μας...
Πλοίαρχε φθάνομε
ιὸ πολυσύχναστο, τὸ ἡδονικὸ λιμάνι;...
Θάλασσα, θάλασσα ἐμπρὸς καὶ πίσω ...

Μ' ἀφοῦ ἀγγίξαμε τῶν γνώσεων τὸ μεσημέρι,—φτάνει...

Τώρα δὲς μεθύσουμε στῶν φαινομένων τὸ ἄδολο τὸ νέχταρ,
τὸν ἥλιο κανείς μας δὲν τὸν φτάνει...

Εἶμαστε νέοι,
μᾶς ἀσκήμισεν ἡ σκέψη,
φθάσαμε τὸ μεσημέρι τὸ καράβι ὅλο καὶ πλέει...
μὰ οἱ ὕρες μᾶς ἀπάτησαν,

τὸ ἄγνωστο δὲν φάνηκε πουθενά,
οἱ ὕρες μᾶς ἀπάτησαν... ποιὸς θὰ πιστέψει
πῶς πνίξαμε ὄνειρα καὶ ὄνειρα μὲς στὸν ὥκεανό;
γιὰ κάθε ὕπουλη στιγμή, ποῦ ἤλθε μὲ τὸ ἄγνωστό της,
μὲ τὰ φίλτρα της νὰ μᾶς πλανέψει.

Εἶμαστε νέοι, ἔμπρός, ἀκόμα, εἴμαστε νέοι...
δὲν κατέχουμε τίποτα τὶς ἀποστάσεις; οὔτε...
Εἶμαστε ἀσάλευτοι, στὸν ἔδιο τόπο,
ἀκόμα ἐκεῖ ποῦ πρωτανοίξαμε πανί,
νομίζουμε πῶς προχωροῦμε
ἔπειδὴ δρμητικὸς ὁ ἥλιος πάντα προχωρεῖ...

Ἐμπρός, μιὰ μέθη, ἔνα ὄργιο, εἶνε καιρὸς ἀκόμα...
τὸ καράβι μαζύ μας δὲς μεθύσει,
ὁ ἥλιος πάντα πλησιάζει πρὸς τὴ δύση...

III

ΒΡΑΔΥ.—

Κυττάχτε τὴ σκέψη, ποῦ γέρνει κουρασμένη
στὴ σκιὰ τῶν πανιῶν, ἀνέκφραστη, νανονυμισμένη...
Κοιμᾶται τῆς βεβιαύτητος τὸν ὕπνο,
ἡ σκέψη μας ποῦ εἶνε σὲ ὅλα ἀπατημένη,
ἡ σκέψη ποῦ πάλαιψε μάταιη πάλη,
μὲ τοὺς τιτάνες τοῦ ἀδυνάτου
γιὰ νὰ δεχτεῖ τὴν εἰρωνία πάλι, πάλι... .

‘Αόριστο τὸ τέρμα κ’ ὑπουρλο σὰν μάτι συνομώτη,
εἰρωνικὸ καὶ κόκκινο, πέρα στὴ δύση,
προσμένει τὴν ἀρρενωπή μας τὴν προσπάθεια —
τὸ θῦμα του — νὰ τὴν χτυπήσει.

Τὸ ταξεῖδι τελειώνει, ἡ μέρα βραδυάζει . . .
ὁ ἥλιος μᾶς γέλασε·
νομίζοντας πῶς μᾶς ἀνῆκε γιὰ πάντα
τὸν ἀφίσαμε μόνο, στὸ ἀρχαϊκὸ συμπόσιο του,
στὸ μεθυστικὸ ὅργιο του . . .

Γι’ αὐτὸ δύοντας τώρα μεθάει γιὰ εἰρωνία,
στὸ ιριδένιο νέχταρ τῆς θαλάσσης,
ἀκατάλληπτος σὲ μᾶς, ποὺ ζητήσαμε
ἄπλοικοι, στὸ βάθος του, τὴν εύτυχία . . .

Τὸ ταξεῖδι τελειώνει πλοίαρχε, μάταιο τὸ κυβέρνημα πλέον...
οἱ στιγμὲς λιγόστεύουν . . .
ὁ ἥλιος χάνεται γιὰ μᾶς,
τὰ κατάρτια μὲ τὰ σκοτάδια θ’ ἀρχίσουν νὰ παλεύουν . . .

Τὸ αὔριο θ’ ἀνήκει σὲ ἄλλους·
τὸ αὔριο μὲ τὶς στιγμές,
ποὺ θὰ ὑπόσχονται τόσα στοὺς νέους,
σ’ ἐκείνους ποὺ δύως ἔμεῖς θὰ ποῦν τὰ ἴδια λόγια,
κ’ ἔνα ταξεῖδι ὅμοιο μὲ μᾶς θ’ ἀποφασίσουν,
στοὺς πόλους, σὲ δρίζοντας ἔξωτικοὺς κι’ ὠραίους.

Αὔριο θάμαστε ξένοι σὲ ταξείδια καινούργια.
ὅλοι μᾶς πεθιμένοι, χωρισμένοι,
ἄλλος ἔνα κομμάτι κῦμα, κι’ ἄλλος ἀσπρος ἀφρός...
“Ολοι στὰ στοιχεῖα μέσα θάμαστε μοιρασμένοι . . .

Καὶ σκέπτομαι πῶς μέσα σὲ κάθε ἀχτίνα,
τοὺς αὐριανοὺς ἥλιους θὰ ζοῦν οἱ ψυχές,
ὅλων, ἐκείνων ποὺ ἔζησαν τότε ποὺ ζήσαμε καὶ μεῖς,
ὅλων ἐκείνων τῶν δινέρων ποὺ πνίγηκαν τότε,
θὰ λάμπουνε στὸν ἥλιο
γιὰ νὰ φωτίζουν αἰώνια ἐμᾶς, ποὺ σὰν κολασμένοι
θάμαστε μὲς στὰ στοιχεῖα,
στὴν ὕλη μέσα, σκορπισμένοι!